

Potser a Catalunya estem massa tranquils veient com decreix la base industrial del país i resulta que ens hi estem jugant una capacitat competitiva fonamental. L'economia amb una base manufacturera més gran del món, la japonesa, sembla que ha aixecat el vol, com ho mostren les taxes de creixement d'entre el 2% i el 3%, moguda pel bon comportament de les exportacions i de la inversió. Això després d'una llarga recessió que ha fet doblar el seu nivell d'atur fins a un increïble -per a aquell país- 5,4%. Malgrat la crisi, la seva balança comercial ha mostrat sempre una salut de ferro, que ara encara millora més i té uns nivells altíssims, ancorats com estan sobre una sòlida base industrial. Serveixi per il·lustrar-ho que Toyota, la primera empresa automobilística del país, ven més cotxes als Estats Units que no pas al Japó i que aspira a tenir una participació del 15% en el mercat global en el 2010, enfront del 10% actual. És una companyia amb un valor borsari superior a la suma del valor que tenen juntes les americanes General Motors, Ford i DaimlerChrysler (aquesta darrera, germanoamericana), la mateixa que posa un cartell a les fotocopiadores amb el cost de la còpia, per tal que els empleats no en facin més de les estrictament necessàries. Un detall que els catalans entenem perfectament.

La fortalesa industrial japonesa és comparable a la d'un país mestre en la matèria: Alemanya, l'economia

Japó i Alemanya, motors mundials

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

europea amb una base manufacturera més gran i avançada i que ocupa més de 6 milions de persones, és a dir, tota la població catalana. Tot i ser líders europeus en moltes coses, en tecnologia productiva, en innovació, en qualitat, en prestigi... i en preu, el país pateix l'envejable malaltia de tenir un enorme superàvit comercial crònic, com el Japó. També està sortint d'una llarga crisi que ha menat els nivells d'atur a prop del 10%, un registre que a la Unió Europa només supera Espanya. Alemanya, amb relacions laborals relativament harmonioses i una banca més focalitzada en el llarg termini de l'empresa que no pas en el preu de l'acció a curt, descansa en el model conegut com a economia social de mercat, en què les empreses són responsables no només davant dels accionistes, sinó també dels empleats, clients, proveïdors, i de la comunitat local. I malgrat que tot això està canviant a poc a poc, perquè es posa cada vegada més èmfasi en el valor per a l'accionista i acaben d'aprovar-se unes considerables reformes en els àmbits sanitari (reducció de prescripcions), laboral (major flexibilitat i menor cobertura d'atur), fiscal (reducció d'impostos sobre la renda) i de

pensions (congelació per a l'any vinent), els fonaments del model alemany són molt sòlids.

En aquest context, i al mateix temps en què es produïa el seu clar posicionament antibèl·lic respecte a l'Iraq, va córrer la brama en mitjans americans que els alemanys no eren capaços de donar resposta als reptes de la globalització ni d'adaptar-se al credo liberal, que estaven atrapats en un model massa generós i excessivament rígid. Fins i tot veus espanyolíssimes s'han vist amb cor de donar lliçons d'estabilitat presuportària i de com cal gestionar l'economia perquè creixi. Que es donin consells a països llatinoamericans que van un pas enrere, passa; però allisonar un país que: 1) va unes quantes etapes de desenvolupament més endavant en tot; 2) és el principal pagador de les subvencions que rep l'Estat espanyol, i 3) que la primera empresa industrial de Catalunya és un apèndix relativament petit de la Volkswagen, dóna idea d'on és cadascú i invitaria més aviat a la modèstia. No sigui cas que en prenguin nota i que els alemanys -grans, potents i quadrats com són- passin factura algun dia, que seria la cosa més lògica. És clar que el Sr. Aznar llavors respondria comprant ganivets d'Albacete en comptes dels que vénen de Solingen i faria comprar les màquines eina a Espanya en comptes d'importar-les... potser fins que s'adonés que les fan al País Basc.